

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Slavonskom Brodu
Trg pobjede 15
35000 Slavonski Brod

Poslovni broj: P-228/2025-14

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sucu Marini Vučetić, u pravnoj stvari tužitelja Josipa Starčevića, OIB: 04160515533 iz Brodskog Stupnika, Petra Zrinskog 108, zastupanog po punomoćniku Andreju Gariću, odvjetniku iz Slavonskog Broda, protiv tuženika OTP banke d.d. Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, zastupanog po punomoćniku Belizaru Tomaiću, odvjetniku iz Osijeka, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave 13. svibnja 2026. u nazočnosti tužitelja i zamjenika punomoćnika Davora Mirkovića, odvjetnika iz Slavonskog Broda i zamjenice punomoćnika tuženika Vjekoslave Herceg, odvjetnice iz Slavonskog Broda i rasprave održane 19. lipnja 2026. na kojoj je objavljena odluka, istog dana

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba:

- iz točke 3. st. 4. Ugovor o kreditu sa Sporazumom o prijenosu prava vlasništva na nekretnini radi osiguranja novčane tražbine br. 0000040867 sklopljenog 20. studenog 2012. između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi:

„Korisnik kredita obvezuje se podmiriti sve naknade temeljem ovog Ugovora koje uključuje: - naknada za obradu kredita... Navedene naknade se, bez obzira na korištenje kredita, izračunavaju i naplaćuju sukladno Odluci o visini naknada za usluge potrošačima, Odluci o visini naknada za usluge platnog prometa potrošačima.“

II. Nalaže se tuženiku OTP banci d.d. iz Splita, Ulica Domovinskog rata 61, tužitelju Josipu Starčeviću iz Brodskog Stupnika, Petra Zrinskog 108, na ime naplaćene naknade za obradu kredita isplati iznos od 423,25 EUR zajedno sa zateznom kamatom na iznos tekućom od 15. prosinca 2012. do 31. srpnja 2015. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska

središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku OTP banci d.d. iz Splita, Ulica Domovinskog rata 61, tužitelju Josipu Starčeviću iz Brodskog Stupnika, Petra Zrinskog 108, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu 611,55 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 19. lipnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti i isplate.

1.1. U tužbi navodi da su 20. studenog 2012. tužitelj i tuženik sklopili Ugovor o kreditu sa Sporazumom o prijenosu prava vlasništva na nekretnini radi osiguranja novčane tražbine br. 0000040867, prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti u iznosu od 21.170,00 EUR prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita. Citiranim Ugovorom, ugovoren je rok otplate kredita u trajanju od 216 mjeseci kroz otplatu u jednakim mjesečnim anuitetima kunske protuvrijednosti. Predmetnim tipskim Ugovorom u točki 3. ugovorena je naknada za obradu zahtjeva kredita, a koja se naplaćuje prilikom korištenja kredita. Tuženik je 14. prosinca 2021. naplatio tužitelju naknadu za obradu zahtjeva u iznosu od 3.188,97 kn, a koja protuvrijednost, sukladno fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR utvrđenog Zakonom o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Fiksni tečaj konverzije: 7,53450), iznosi 423,25 EUR. O ugovornim odredbama za tzv. „ulaznu naknadu“ nije se pojedinačno pregovaralo, već su iste kao takve unaprijed formulirane i od strane tuženika implementirane u tipskom ugovoru na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja. Naime, tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknada i usluga na ime kojih se iste naplaćuje. Navedena odredba nije bila ugovorena u dobroj vjeri te su suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovale značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega su iste nepoštene i ništetne te ne proizvodi pravni učinak. S obzirom da je tuženik temeljem gore navedene nepoštene odredbe o ulaznoj naknadi u predmetnom ugovoru istu naplatio i time stekao ne pripadajuću imovinsku korist, navedeni je kao nepošten stjecatelj, sukladno čl. 1115. ZOO-a, takove dužan vratiti zajedno sa pripadajućim zakonskim

zateznim kamatama. Zbog navedenog tužitelj predlaže sudu, nakon provedenog postupka, usvojiti tužbeni zahtjev u cijelosti.

2. U odgovoru na tužbu tuženik se protivi tužbenom zahtjevu. Navodi da nije sporno da je tužitelj s pravnim prednikom tuženika sklopio predmetni Ugovor o kreditu. Međutim, sporno je, je li u konkretnom slučaju pojedine odredbe Ugovora nepoštene, a time i ništetne. Tužitelj svoj tužbeni zahtjev temelji na tome da je Ugovor u navodnoj suprotnosti sa određenim zakonskim odredbama kojima je uređena zaštita potrošača, kao i Zakonu o obveznim odnosima. Tuženik se takvim tvrdnjama izričito protivi. Tuženik prvenstveno ističe prigovor zastare tužiteljevog novčanog potraživanja. S obzirom da su u predmetnom Ugovoru o kreditu sadržane odredbe koja su tužitelju navodno prouzročile štetu, očito je da je subjektivni (trogodišnji) i objektivni (petogodišnji) rok za veliku većinu pojedinačnih mjesečnih iznosa protekao. Nadalje, u odnosu na utuženi iznos koji se odnosi na isplatu temeljem (navodno ništetnih) odredbi o ulaznoj naknadi, tuženik ističe kako je iznos ulazne naknade točno određen samim Ugovorom o kreditu u čl. 3.st.4., stoga su navodi tužitelja koji se odnose na sporne odredbe ugovora o kreditu o ulaznoj naknadi potpuno paušalni i pogrešni, te da su uvjeti ugovora o kreditu, pa tako i uvjeti plaćanja naknade sasvim jasni i nedvosmisleni. Isto tako, a u odnosu na ulaznu naknadu, u ugovoru o kreditu potpuno je jasno navedeno kako se plaća naknada za obradu kreditnog zahtjeva koja je prihvaćena suglasnošću volja ugovornih stranaka. Tuženik ima pravo na navedenu naknadu upravo iz razloga što je isti kreditna institucija čija je djelatnost odobravanje kredita, a što je vidljivo iz dostavljene sudske prakse. Tuženik ističe i da je člankom 1112. stavkom 1. ZOO-a propisano da tko izvrši isplatu znajući da nije dužan platiti, nema pravo zahtijevati vraćanje, osim ako je zadržao pravo na povrat, ako je platio da bi izbjegao prisilu ili ako isplata duga zavisi od ispunjenja uvjeta. Dakle, sve kada bi se i uzelo da su ugovorne odredbe koje su predmet ovog postupka iz bilo kojeg razloga ništetne, kako to potpuno neutemeljeno i bez pravnog i činjeničnog uporišta navodi tužitelj, potpuno je razvidno da tužitelj ne bi niti imao pravo na povrat navodno stečenog bez osnove. Nadalje, tuženik ističe kako ne osporava kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 423,25 €, međutim osporava deklaratorni dio istog. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže sudu odbiti tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti i obvezati tužitelja naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka.

3. U provedenom dokaznom postupku sud je izvršio uvid u dopis tuženika iz kojeg je vidljivo da je tužitelju izvršena naplata naknade za obradu kredita 14. prosinca 2012. u iznosu od 423,25 EUR / 3.188,97 kn (str. 7 spisa). Uvidom u Ugovor o kreditu od 20. studenog 2012. je vidljivo da je isti zaključen između Banco Popolare d.d. kao kreditora i tužitelja kao korisnika kredita u iznosu od 21.170,00 eura i da je u toč.3.st.4. navedeno da se korisnik kredita obvezuje podmiriti sve naknade temeljem Ugovora koje uključuju: naknadu za obradu kredita (str. 16 do 22 spisa). Saslušan je tužitelj kao stanka u svrhu dokazivanja.

3.1. Iz iskaza tužitelja utvrđeno je da je zaključio Ugovor o kreditu s Banco popolare Croatia d.d. 2012. na iznos od 21.170,00 eura. Kredit je iskorišten da bi se zatvorio kredit kojim je kupljena kuća, da bi mu se smanjila rata kredita, jer više nije mogao plaćati, bio je tada sam zaposlen u obitelji. Kuća nikada nije iznajmljivana, nikada nije imao obrt niti poslovni udjel u toj kući, kuća je korištena za obiteljske potrebe. Tijekom školovanja nije imao ekonomske predmete, nije mogao utjecati niti na kakve odredbe Ugovora. Taj kredit je zaključio s prednikom tuženika, jer je i onaj prvi kredit imao također u toj banci, pa je samo nastavio koristiti usluge prednika tuženika. Koliko se sjeća nitko mu ništa nije objašnjavao u svezi te naknade za obradu kredita, nije mu je išta o tome itko rekao. Pristao je i na tu odredbu Ugovora jer je

morao, morao je zatvoriti postojeći kredit novim kreditom, nisam imao izbora. Nije pročitao Ugovor. Nije razumio odredbu o ulaznoj naknadi. Primijetio je da mu je iznos kredita umanjen za iznos depozita. Koliko se sjeća kreditni referent mu ništa nije objašnjavao u vezi ulazne naknade. Ne može se izjasniti o tome da li bi realizirao kredit da mu je objašnjeno sve u vezi ulazne naknade.

4. Na temelju tako provedenog dokaznog postupka sud je odlučio kao u izreci presude.

5. Tijekom postupka je utvrđeno kao nesporno da:

- su Ugovor o kreditu 20. studenog 2012. zaključili prednik tuženika Banco Popolare d.d. kao kreditor i tužitelj kao korisnik kredita u iznosu od 21.170,00 eura,

- je u toč.3. st.4. Ugovora navedeno da se korisnik kredita obvezuje podmiriti sve naknade temeljem Ugovora koje uključuju: naknadu za obradu kredita , Navedene naknade se, bez obzira na korištenje kredita, izračunavaju i naplaćuju sukladno Odluci o visini naknada za usluge potrošačima, Odluci o visini naknada za usluge platnog prometa potrošačima,

- je prednik tuženika naplatio tužitelj naknadu 14. prosinca 2012. u iznosu od 423,25 EUR / 3.188,97 kn

- prilikom sklapanja Ugovora o kreditu tužitelju nije dana mogućnost raspravljanja o ugovornoj odredbi toč.3. st.4., što je utvrđeno kao nesporno iz iskaza samog tužitelja kojemu je sud u cijelosti poklonio vjeru jer je iskaz istog logičan i uvjerljiv i da je Ugovor o kreditu tipski ugovor, sastavljen na unaprijed pripremljenom obrascu od strane tuženika,

- je tužitelj potrošač, što je utvrđeno kao nesporno jer je kredit iskorišten za zatvaranje kredita kojim je kupljena kuća, da bi se tužitelju smanjila rata kredita, jer je više nije mogao plaćati,

- tuženik, na kojemu je teret dokaza na okolnosti da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o toj spornim ugovornim odredbama, na te okolnosti nije predložio niti jedan dokaz

6. Nije tijekom postupka bila sporna visina postavljenog zahtjeva.

7. Tijekom postupka je bio sporan osnov postavljenog zahtjeva, odnosno da li je ništetne odredbe Ugovora o kreditu od 20. studenog 2012. koji su zaključili prednik tuženika Banco Popolare d.d. kao kreditor i tužitelj kao korisnika kredita u iznosu od 21.170,00 eura u kojoj je u čl.3.t.4. navedeno da se korisnik kredita obvezuje podmiriti sve naknade temeljem Ugovora koje uključuju: naknadu za obradu kredita... Navedene naknade se, bez obzira na korištenje kredita, izračunavaju i naplaćuju sukladno Odluci o visini naknada za usluge potrošačima, Odluci o visini naknada za usluge platnog prometa potrošačima jer tužitelj smatra da je, a tuženik se tome protivi.

8. Na temelju čl. 3. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05.; dalje – ZOO/05) je propisano kako su sudionici u obveznom odnosu ravnopravni, a na temelju čl. 4. ZOO/05 u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. U čl. 7. ZOO/05 je navedeno da sudionici pri sklapanju naplatnih pravnih poslova polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih davanja, a na temelju čl. 8. stavak 1. ZOO/5 propisano da se je svatko dužan suzdržavati od postupaka kojim se može drugome prouzročiti šteta. Na temelju čl. 322.st.1. ZOO/05 Ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan je, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

9. U svezi navedenog i prema pravnim stavovima iz presude Suda Europske Unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19, vezano za nepoštenost ugovorne

odredbe o tzv. ulaznoj naknadi, po ocjeni ovog suda, odredbe Ugovora o kreditu o plaćanju predmetnih naknada ugovorene su na netransparentan način, a tužitelju nije na valjan i razumljiv način objašnjeno koji je razlog ugovaranja naknada i zašto je njihova visina vezana uz iznos odobrenog kredita, čime je tužitelj doveden u neravnopravan položaj u odnosu na tuženika i takvim postupanjem tuženika povrijeđena su prava tužitelja kao potrošača, jer je prednik tuženika koristio nedopuštene i nepoštene ugovorne odredbe.

10. U svezi navedeno sud je i utvrdio ništetnom odredbe toč.3. st.4 Ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva.

11. Na temelju dokumentacije u spisu i iskaza tužitelja, ovaj sud je utvrdio da se o predmetnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, a obzirom da se radi o tipskom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sastavljenom po tuženiku, koji tužitelj nije mogao mijenjati. Zahtjev transparentnosti, prema kojemu ugovorna odredba mora biti jasno i razumljivo sastavljena, obvezuje tuženika da korisniku kredita pruži dovoljno informacija kako bi mogao donositi razborite i informirane odluke. Tužitelj kao korisnik kredita, je morao znati koje to stvarne troškove plaća da može procijeniti sve ekonomske posljedice koje bi proizašle iz te odredbe, a taj zahtjev nije zadovoljen jer je tužitelj prije sklapanja Ugovora o kreditu imao samo paušalnu informaciju o obvezi plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva i nije informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade (koji troškovi i koje usluge ulaze u tu naknadu), te je bila ograničen uvjetima iz ponude tuženika. Nadalje tuženik nije dokazao da predmetna naknada odgovara stvarno nastalim troškovima i pruženim uslugama, i po ocjeni ovog suda nesporno je da tuženik nije postupao u dobroj vjeri, što je dovelo do značajne neravnoteže u pravima i obvezama na štetu tužitelja.

12. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u odlukama povodom restitucijskog zahtjeva potrošača s osnova nepoštene odredbe o ugovorenoj naknadi za prijevremenu otplatu kredita (npr. Rev 112/2018-2 od 9. ožujka 2022. i Rev-43/2022-2 od 14. lipnja 2022.) izrazio pravno shvaćanje da banka imao pravo na naknadu stvarno pretrpljene štete, odnosno onih troškova koji su izravno povezani s prijevremenom otplatom kredita (objektivno nastali troškovi) međutim tuženik nije tijekom postupka dokazao da su nastali ikakvi troškovi vezano za prijevremenu otplatu kredita.

13. Tuženik je istakao i prigovor zastare koji nije osnovan. Prema pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Su-IV- 47/2020 od 30. siječnja 2020., kod restitucijskog zahtjeva, zastara teče od pravomoćnosti prvostupanjske presude u ovom postupku, tako da nije nastupila zastara za potraživanje tužitelja na temelju čl. 216. i čl. 225. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 63/08, 134/09, 94/13, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje - ZOO).

14. U svezi navedenog sud je i usvoji tužbeni zahtjev tužitelja jer je isti po ocjeni ovog suda nesporno osnovan i tužitelju je dosuđen traženi iznos naplaćene naknade za obradu kredita u iznosu od 423,25 EUR prema podacima koje je dostavio sam tuženik.

15. Zatezna kamatama teče od prvog slijedećeg dana od dana naplate naknade, prema postavljenom zahtjevu tužitelja i to za iznos od 423,25 eura koji je naplaćen 14. prosinca 2012., od 15. prosinca 2012.

16. Na temelju čl. 1115. ZOO propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. U svezi navedenog budući da je prednik tuženika bio nepošten jer je već prilikom sklapanja samoga ugovora kao osoba koja sklapa takav ugovor u okviru svoje djelatnosti morao znati da

je sporna odredba ugovora o kreditu protivna prisilnim propisima i to s obzirom na način njezinog ugovaranja (izostanak mogućnosti pregovaranja od strane potrošača o pojedinačnim odredbama) te s obzirom na moguće posljedice (znatna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja) te da je time ta odredba ugovora i ništetna tuženik dužan platiti zatezne kamate prema postavljenom zahtjevu tužitelja od prvog slijedećeg dana od dana uplate, odnosno stjecanja predmetne naknade (čl. 29.st.2. i 8. ZOO-a).

17. Na temelju čl. 154.st.1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022, 155/2023, 146/2025; dalje – ZPP-a) tuženik je u obvezi naknaditi troškove postupka tužitelju jer je tužitelj u cijelosti uspio u postupku.

17.1. Tužitelju je priznat trošak pristojbe na tužbu koji je plaćen u iznosu od 26,55 eura, trošak pristojbe na presudu u iznosu od 60,00 eura, trošak sastava tužbe u iznosu od 100,00 eura (tbr. 7.t.1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika; NN 138/23, 107/2025; dalje – OT), trošak zastupanja na ročištima 3. rujna 2025. u iznosu od 25,00 eura (tbr. 9.t.5.OT), 26. listopada 2025. u iznosu od 100,00 eura (tbr. 9.t.1OT), 13. svibnja 2026. u iznosu od 100,00 eura (tbr. 9.t.1OT), trošak zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 50,00 eura (tbr. 9.t.3.OT), trošak sastava obrazloženog podneska od 5. lipnja 2025. u iznosu od 100,00 eura (tbr. 8.t.1.OT), trošak sastava zahtjeva za dostavu dokumentacije u iznosu od 50,00 eura (tbr. 37.t.1.OT). Ukupno je tužitelju priznat trošak u iznosu od 611,55 eura kako je to i navedeno u izreci presude.

18. Na troškove postupka teče zatezna kamata od 19. lipnja 2026. kao dana presuđenja na temelju čl. 29.st.2. i 8. ZOO-a.

Slavonski Brod, 19. lipnja 2026.

Sudac
Marina Vučetić

Uputa o pravu na žalbu: Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana. Žalba se podnosi u pisanom obliku putem ovoga suda, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

Broj zapisa: **9-30889-ab1b8**

Kontrolni broj: **0c306-1a35f-7d1a6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.